

man tror at kunne gøre det med Sikkerhed, og det er de ringere Gebyrer, som saa ville kunne opnaas. Hvis der f. Eks. er myndige Arvinger, slipper man ganske let for Stiftsgebhyret, naar Arv og Gæld vedgaaes; men hvis man derimod ikke vedgaa Arv og Gæld, vil man komme til at betale det, og det vil i rige Boer gøre en ret betydelig Forstel, saa det er efter min Formening Opfordring til ikke at unblade at vedgaa Arv og Gæld, naar det fornuftigvis kan gøres.

Jeg tror ligesom den ærede sidste Taler, at Bestemmelsen i § 1, Nr. 4, er noget af det vigtigste i hele Loven, og jeg mener for Resten, at selv om man ikke skulde kunne enes om snyderlig andet, vilde det i Forbindelse med Afgangen til at forlange Sikkerhedsstillelse være et meget betydeligt Gode, der opnaedes for Publikum. Med Hensyn til denne Sikkerhedsstillelse synes jeg ogsaa, det er rigtig, saaledes som Lovforslaget gør, at skelne mellem Tvangsarvingerne og de andre. Jeg er ganske vist enig med den ærede sidste Taler i, at dette Udtryk „behørig Sikkerhed“ kræver lidt nærmere Forklaring, thi det vilde jo ganske vist være en meget streng Fordring at gøre til en Eksekutor, hvis man vilde forlange, at han skulde stille reel Sikkerhed for et Beløb, der svarede f. Eks. til Boets Masse. Det vilde jo desuden være en Sikkerhedsstillelse, der langt overgaa den Sikkerhed, Statens Embedsmænd stille, thi den Sikkerhed, en Stiftesforvalter stiller — for saa vidt for alle de Boer, der komme under hans Behandling — er jo ikke ret stor. For Resten er jeg tilbøjelig til at mene, at man dog ogsaa ved dette Udtryk „behørig Sikkerhed“ netop har sigtet til, at der ikke nødvendigvis skulde kræves reel Sikkerhed, men det maatte blive Stiftesretten, som maatte bedømme, om Sikkerheden var behørig eller ikke. Jeg vil derfor anbefale det ærede Ting meget at fremme dette Lovforslag. Jeg kan kun sige det samme gode om det, som den ærede sidste Taler sagde, men der er nogle af de Indvendinger, han gjorde, som foretom mig at gaa noget videre, end der er Grund til. Der er flere Punkter, hvor jeg vilde foretrække at holde mig nærmere til Lovforslaget end han.

Det. Hansen: At Boers Behandling ved Eksekutorer i mange Tilfælde er ikke alene heldigere end ved kongelige Embedsmænd, og at det navnlig for vedkommende Arvelader, Testator, ofte stiller sig som en ligefrem Nødvendighed, viser jo den daglige Erfaring. Navnlig naar vedkommende Arvelader sidder i en større Forretning enten som Købmand eller Fabrikant eller som

Godsjeer, og der maatte er vanskelige Familienforhold, saa at han forudsat, at der kan komme Rivninger mellem Arvingerne, hvad der kan ske selv i de bedste Familier, saa er det en ganske naturlig Tanke, at han ønsker sine Forretninger afviklede, Overgangen lettet, alle sine Forhold ordnede paa den Maade, som stemmer med hans Intentioner, ved at han besidder nogle af sine Venner, til hvem han har Tillid, der iblandt vel i Reglen er Jurist — det behøver ikke at være en Sagfører — til at behandle Boet, idet han gaar ud fra, at disse Mænd paa Grund af den særlige Interesse, de have haft for ham og hans Familie, ville være ganske anderledes flidte til, at saa en fornuftig og for alle Parter ønskelig Ordning, end en kongelig Embedsmand, som ikke har dette personlige Kendskab, og som væsentlig, i alt Fald her i Kjøbenhavn, kommer til at agere gennem Fuldmægtige eller Medhjælpere, som endnu mindre have dette Kendskab til Familien. Naar det nu en Gang har udviklet sig saaledes i Praksis, at det er tilladt, og man vistnok meget sjældent har set, at Justitsministeriet har nægtet en Bevilling som Eksekutorer, naar der foreligger et Testamente med Indsættelse af saadanne, synes jeg nok, man maa være varsom med at give muligvis chikanøse Arvinger eller Kreditorer en Lejlighed til i saa Henseende at omstøbe Testamentet, for saa vidt som det virkelig er fornuftigt, i alle Parter Interesse og navnlig skolestgøre de Interesser, som Arveladeren, der dog er den, der har den naturligeste Disposition, nu en Gang har truffet. Derfor tror jeg ogsaa, at dette Lovforslag, som jeg, ligesom de ærede foregaaende Talere, i øvrigt erkender er til en vis Grad paa trængende, paa enkelte Punkter er gaaet noget for vidt. Jeg erkender ligesom de ærede foregaaende Talere, at det er rigtig og nødvendigt, at der kan afkræves Eksekutorerne Sikkerhedsstillelse. Hvorledes man nærmere skal bestemme dette Ord „behørig“, er et Spørgsmaal, men man kan vel give Ord derfor, som kunne være vejledende for Stiftesretten, der skal træffe Afgørelsen; det kunne vi vist let blive enige om. Ligeledes kan der heller ikke være nogen Uenighed om, at Justitsministeriet, ligesom det vist allerede har det, i et temmelig vidt Omfang maa have Ret til at fratage Eksekutorerne Behandlingen af et Bo, naar der indtræder de Omstændigheder, som ere omtalte i § 1, Nr. 4, og at enkelte andre Tilfælde ogsaa, som ikke ere medtagne. Man har f. Eks. ikke i Nr. 4 medtaget det Tilfælde, at en Eksekutor dør. Lad os sige, at der er tre Eksekutorer. Nu dør en af Eksekutorerne,